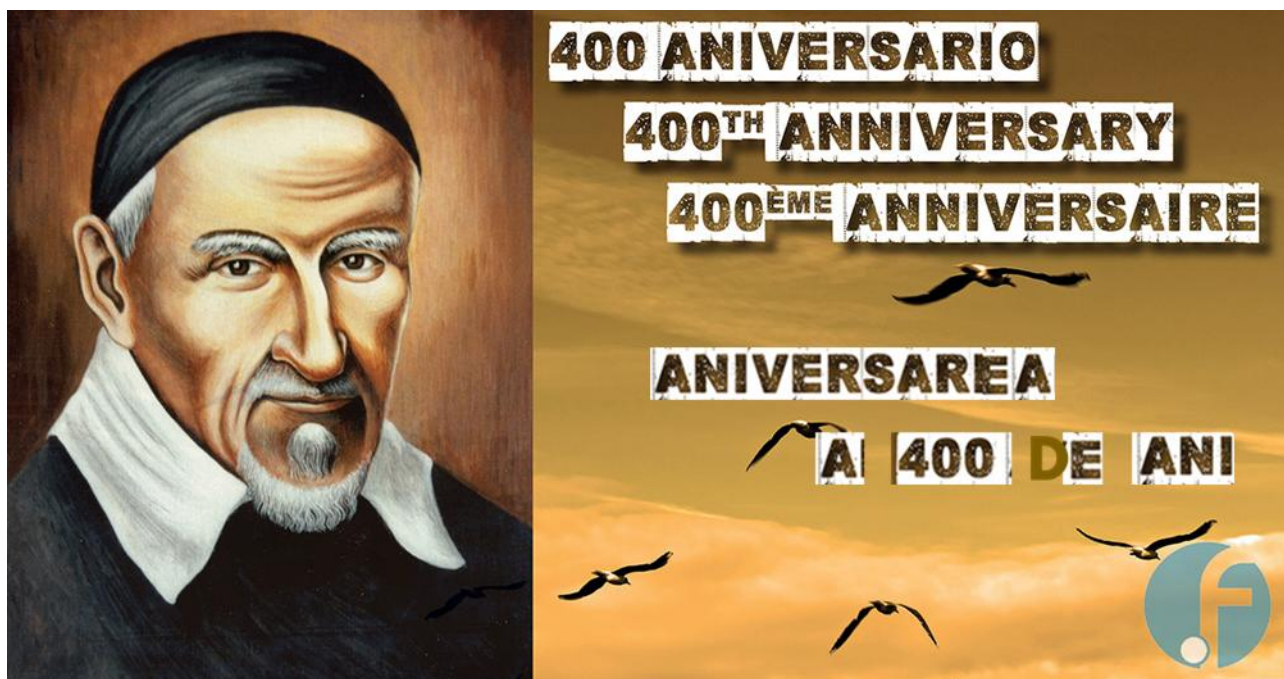

400 de ani carismă vinčențiană

O reflecție de P. Maloney

Sfântul Vincențiu a privit întotdeauna anul 1617 ca fiind anul în care sărbătorea aniversarea Familiei sale. Chiar dacă cele trei fondări principale au avut date de naștere diferite din punct de vedere juridic – Confreriile de Caritate în 1617, Congregația Misisunii în 1625, Fiicele Carității în 1633 – sfântul Vincențiu a privit anul 1617 ca fiind anul în care a început totul. În acest an a avut două experiențe care i-au transformat întreaga viață.

Prima experiență a avut loc la Gannes-Folleville, la nord de Paris. În timp ce o

însoțea pe doamna de Gondi în vizită la supușii de pe domeniul familiei, Vincențiu a fost chemat la căpătâiul unui bolnav în agonie și care avea reputația de a fi un bun creștin și l-a îndemnat pe acesta să facă o spovadă generală. Țăranul s-a aplecat spre sfântul Vincențiu și a mărturisit păcate grave pe care nu a îndrăznit să le mărturisească de-a lungul anilor. După ce a primit dezlegarea s-a simțit liberat și plin de bucurie. Și-a chemat familia, vecinii și pe doamna de Gondi și le-a spus întâmplarea. Acesta a murit trei zile mai târziu. Cu ajutorul doamnei de Gondi, Vincențiu organizează rapid o misiune populară punând accentul pe importanța spovezii generale, oamenii participă în număr foarte mare. Pe 25 ianuarie sfântul ține o predică la Folleville, predică ușor de înțeles, dar foarte profundă, după care oamenii vin așa de mulți la spovadă încât a fost nevoie de ajutorul altor preoți pentru a-i putea spovedi pe toți.

După 40 de ani, meditănd la ”prima predică misionară”, sfântul Vincențiu consideră acest eveniment ca fiind începutul *Congregației Misiunii*.

Mai târziu în același an, devine paroh la Châtillon-sur-Chalaronne în sud-vestul Franței. Aici în luna august 1617 are loc o a doua experiență care-i va schimba viața. După ce a aflat că toți membrii unei familii din parohie erau bolnavi, în timpul predicii a făcut apel la credincioși ca să-i ajute. Spre seară când s-a dus și el să viziteze familia s-a întâlnit cu multe persoane care se întorceau de la familia bolnavă. Și-a dat seama că ajutorul ar trebui organizat mai bine și și-a pus întrebarea următoare: ”Nu s-ar putea oare reuni aceste femei și să fie încurajate să se consacre lui Dumnezeu pentru a-i ajuta pe săracii bolnavi?” Zeci de ani mai târziu, va considera această întrebare ca fiind chemarea din partea lui Dumnezeu pentru a întemeia *Confreriile de Caritate*, a căror regulament îl va scrie peste câteva luni, și pentru întemeierea comunității *Fiicelor Carității* care va fi fondată, din punct de vedere juridic, abia peste 16 ani.

Misiunea (Folleville) și Caritatea (Châtillon) au fost în centrul acțiunii sfântului Vincențiu în favoarea săracilor și și-a îndemnat urmașii să-i slujească ”trupește” și ”sufletește” prin ”cuvânt și fapte” oferindu-le importante competențe organizatorice în slujire.

Din 1617 și până astăzi pe copacul Familiei Vincențiene au înmugurit mai mult de 300 de ramuri. Unele ramuri nu sunt decât lăstari foarte mici. Altele au devenit ramuri foarte puternice, ca de exemplu Societatea Sfântul Vincențiu de Paul, cu cei 800 000 de membri în 150 de țări. Fiecare ramură are particularități proprii din spiritualitate. Această diversitate este însă sănătoasă și ne îmbogățește. În mijlocul acestei diversități însă, ramurile Familiei Vincențiene împărtășesc o bogăție spirituală comună din care reies cinci componente.

1) O spiritualitate ce îmbină rugăciunea cu acțiunea

Într-o scrisoare adresată unui preot lazarist din Congregația Misiunii, în anul 1657, sfântul Vincențiu prezintă ”*relația filială a lui Isus cu Tatăl și iubirea față de aproapele, virtuți principale ale lui Isus*” și considera indispensabilă îmbinarea rugăciunii cu acțiunea. ”*Dați-mi un om care se roagă*” striga sfântul Vincențiu, ”*acesta va fi în stare de orice*”! Și declară în același timp: ”*Să-l iubim pe Dumnezeu, fraților, să-l iubim cu puterea brațelor și sudoarea frunții!*”

Cum am putea să integrăm mai bine rugăciunea și acțiunea în timp ce-i slujim pe săraci?

2) O spiritualitate care îl are pe Cristos în centru, adică cristocentrică.

Sfântul Vincențiu a pus de nenumărate ori accentul pe centralitatea lui Cristos. Scriind regulile de viață pentru grupurile pe care le-a fundat, i-a îndemnat pe toți să vadă chipul lui Dumnezeu în cel sărac și i-a încurajat să mediteze ”misterele” din viața lui Isus: evenimentele din viața lui, moartea și învierea lui. Iată ce îi spune vechiului său prieten, pr. Portail: *“Amintește-ți că trăim în Isus Cristos prin moartea lui Isus Cristos și că murim în Isus Cristos prin viața lui Isus Cristos. Viața noastră trebuie să fie ascunsă în Isus Cristos și plină de Isus Cristos. Pentru a muri ca Isus Cristos trebuie să trăim ca Isus Cristos”*.

Cum am putea să intrăm mai mult în viziunea de credință care i-a permis sfântului Vincențiu să vadă chipul lui Cristos în cei săraci?

3) O spiritualitatea în care simplitatea este importantă

Sfântul Vincențiu a declarat în mod clar că simplitatea este ”*evangelia*” sa, a spus că este virtutea ”*la care ține cel mai mult*” și a subliniat în mod deosebit două aspecte ale simplității: simplitatea în modul de a vorbi și simplitatea în modul de viață. A îndemnat toate grupurile pe care le-a întemeiat – Confreriile de Caritate, Congregația Misiunii și Fiicele Carității – să facă din simplitate o valoare centrală a vieții.

Cum am putea să învățăm să vorbim și să trăim mai simplu în timp ce slujim săracii?

4) O spiritualitatea care-și are temelia pe umilință

Nu există virtute despre care sfântul Vincențiu să fi vorbit cu mai multă convingere decât umilința. A spus despre aceasta că este ”*temelia întregii desăvârșiri evanghelice, inima întregii vieți spirituale*” și vrut ca noi să-i privim pe cei năpăstuiți ca pe ”*Domnii și Stăpânii noștri*”. A insistat să-i ascultăm ”*pe cei mai mici dintre frații și surorile noastre*” și ne-a îndemnat să muncim împreună cu ei.

Cum am putea să-i ascultăm mai bine pe săraci în timp ce le distingem clar nevoile?

5) O spiritualitate care se manifestă prin caritate creativă

Cea mai citată frază a sfântului Vincențiu este: *"Iubirea este inventivă până la nesfârșit"* Contextul acestei declarații este foarte diferit de ceea ce ne imaginăm în mod normal. Sfântul Vincențiu a folosit această frază pentru a arăta creativitatea lui Isus în instituirea Euharistiei. Această frază însă poate fi aplicată cu ușurință la viața Sfântului Vincențiu și urmașilor săi. Căutând răspuns la evenimente, Sfântul Vincențiu a arătat o mare libertate, a conceput soluții noi și a creat noi instituții pentru a face față problemelor zilnice cu care se confruntau persoanele marginalizate și abandonate.

Cum am putea fi mai inventivi în slujirea săracilor?

Sfântul Vincențiu a identificat aceste cinci componente ca fiind esențiale pentru o spiritualitate sănătoasă și a fost ferm convins de importanța lor. Mai mult, chiar a declarat că fără una din aceste componente nu vom putea exista ca Familie spirituală.

Pr. Robert Maloney, CM

Îndrumător spiritual pentru Consiliul General Internațional al SSVP și Îndrumător spiritual Internațional al SSVP

Traducere

Sora Magdalena Hârbu (Fiică a Carității)